

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **L. š.p.**, B., zastúpeného JUDr. P. H., advokátom Advokátskej kancelárie v R., proti žalovanému **E. B.**, K., zastúpenému JUDr. M. A., advokátom Advokátskej kancelárie v B., o **zaplatenie 3 702,61 €**, vedenej na Okresnom súde Rimavská Sobota pod sp. zn. 11 C 68/2000, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 26. februára 2009, sp. zn. 16 Co 42/2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 26. februára 2009, sp. zn. 16 Co 42/2009 v časti, v ktorej nerozhodol o uplatnenej sume 2 468,41 € ako aj vo výroku o trovách konania **z r u š u j e** a vec mu v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Rimavská Sobota rozsudkom z 25. novembra 2008, č k. 11 C 68/2000-79 (v poradí druhým) zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 111 545 Sk do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň mu uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi k rukám jeho právneho zástupcu náhradu trov konania vo výške 25 492 Sk do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s § 135 ods. 1 O.s.p. keď dospel k záveru, že žalovaný zodpovedá žalobcovi za vznik škody, ktorá mu vznikla neoprávneným výrubom drevnej hmoty. Poukázal aj na tú skutočnosť, že žalovaný nemal na výrub drevnej hmoty príslušné povolenie a preto porušil ustanovenie § 10 ods. 3 zák. č. 100/1977 Zb. v znení neskorších predpisov, ako aj ustanovenie § 415 Občianskeho zákonníka. Na prejednávajúcu vec neaplikoval ustanovenie § 438 ods. 2 Občianskeho zákonníka z dôvodu, že výrub bol vykonaný na žiadosť žalovaného a iba

vo vzťahu k nemu si žalobca uplatnil nárok na náhradu škody. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Banskej Bystrici na odvolanie žalovaného rozsudkom z 26. februára 2009 sp. zn. 16 Co 42/2009 postupom podľa § 214 ods. 2 O.s.p. bez nariadenia pojednávania rozsudok okresného súdu zmenil a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 1 234,20 € (37 181,66 Sk), v splátkach po 66,38 € (2 000 Sk) mesačne, so splatnosťou vždy do desiateho dňa v mesiaci počnúc dňom právoplatnosti tohto rozsudku pod následkom výhody splátok. Rozsudok okresného súdu vo výroku o trovách prvostupňového konania zmenil a žalovanému náhradu trov nepriznal. Žalovanému nepriznal ani náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na právny názor, ktorý krajský súd vyslovil vo svojom zrušujúcom uznesení sp. zn. 16 Co 1024/02 zo dňa 18. júna 2002. Po preskúmaní spisového materiálu a priestupkového spisu Okresného úradu v R.S., odbor pozemkový, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva a Krajského úradu v B.B., odbor PPLH č. základné X. dospel k záveru, že v danej veci existujú výnimočné okolnosti na náhradu škody, ktorú si žalobca uplatnil iba voči žalovanému. Odvolací súd už vo svojom zrušujúcom uznesení zdôraznil, že žalobca si uplatnil náhradu škody len voči žalovanému E. B. a nie aj voči M. K. a M. S.. Preto v prípade, ak žalobca nerozšíril žalobu aj voči týmto osobám, mal súd prvého stupňa aplikovať ustanovenie § 438 ods. 2 Občianskeho zákonníka, čo malo byť vyjadrené účasťou žalovaného na spôsobenej škode. Z dokazovania, ktoré vykonal súd prvého stupňa a ktoré vyplýva zo záverov priestupkového spisu považoval za nepochybné, že ako žalovaný tak aj svedok M. S. a M. K. boli účastníkmi vzniku škody. Preto mali v konaní vystupovať ako ďalší žalovaní, keďže žalobcovi tiež spôsobili škodu. Preto rozsudok okresného súdu zmenil a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi iba 1/3-inu škody, ktorá bola voči nemu uplatnená v celom rozsahu. Odvolací súd poukázal aj na tú skutočnosť, že ušlo pozornosti súdu prvého stupňa, že žalovanému bola dňa 2.11.1998 právoplatným rozhodnutím Krajského úradu v Banskej Bystrici uložená pokuta vo výške 10 000 Sk. Za ten istý skutok bola rozhodnutím OÚ R.S: č.j. X. dňa 3.7.1998 právoplatne uložená pokuta vo výške 5 000 Sk M. S.. M. K. za tento skutok, pri ktorom mala žalobcovi vzniknúť škoda v pôvodne vymáhanej sume 125 945 Sk, bola právoplatne dňa 2.7.1998 uložená pokuta vo výške 3000 Sk rozhodnutím Okresného úradu v R.S. č.j. X.. Z uvedeného teda vyplýva, že všetci traja škodcovia porušili ustanovenie § 10 ods. 1 zák. č. 100/1977 Zb. v znení neskorších predpisov a preto spoluúčasť M. S. a M.. K. na vzniknutej škode je nepochybná. Z

uvedených priestupkových spisov mal súd prvého stupňa v zmysle § 135 ods. 1 O.s.p. vychádzať. S ohľadom na osobné, rodinné a majetkové pomery žalovaného, ktorý je vážne chorý a je v dôchodkovom veku, mu odvolací súd povolil splátky podľa § 160 ods. 1 O.s.p. vo výške 66,38 € mesačne. O trovách konania rozhodol podľa § 224 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1, 2 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote dovolanie žalobca, ktorý ho navrhol zmeniť a žalobe v celom rozsahu vyhovieť a žalovaného zaviazat' na zaplatenie náhrady trov konania. Rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorý znížil povinnosť žalovaného naradiť škodu spôsobenú výrubom drevnej hmoty na 1/3 skutočnej škody nepovažoval za vecne správne z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Za správny považoval právny názor súdu prvého stupňa, ktorý dôsledne aplikoval ustanovenia § 438 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Bol toho názoru, že za vzniknutú škodu zodpovedajú škodcovia spoločne a nerozdielne. Škodcovi, ktorý nahradil poškodenému škodu v celom rozsahu nič nebráni, aby sa následne v súlade s ustanovením § 439 Občianskeho zákonníka vypořiadal s ostatnými škodcami podľa účasti na spôsobenej škode.

Žalovaný navrhol dovolanie žalobcu v zmysle § 243b ods. 1 O.s.p. zamietnuť. Bol toho názoru, že odvolací súd správne vyhodnotil skutkový stav a správne aj vec právne posúdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), v dovolaní napadnutej časti (§ 242 ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je dôvodne.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, avšak len vtedy, ak odvolací súd v jeho výroku

vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) sa Najvyšší súd Slovenskej republiky zaoberal v prvom rade otázkou, či dovolanie nie je dôvodné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p., ako aj obsah dovolania žalobcu, dovolací súd kládol dôraz na skúmanie vady uvedenej v ustanovení § 237 písm. f/ O.s.p., t.j. či sa účastníkovi konania (žalobcovi) postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom

chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len Dohovor) každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len ústavy) zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Ústava Slovenskej republiky predstavuje právny celok, ktorý treba aplikovať vo vzájomnej súvislosti všetkých ústavných noriem. Len výnimočne a ojedinele môže nastať stav, keď sa spoločensky upravený vzťah upravuje jedinou normou ústavy (II. ÚS 128/95). Každé ustanovenie ústavy treba interpretovať a uplatňovať v nadväznosti na iné normy ústavy, pokiaľ existuje medzi nimi príčinná súvislosť (II. ÚS 48/97), a preto ústavný súd opakovane vyslovil názor, že ustanovenia ústavy sa vysvetľujú a uplatňujú vo vzájomnej súvislosti všetkých relevantných noriem (II. ÚS 31/97, PL. ÚS 13/97, PL. ÚS 15/98, II. ÚS 10/99, I. ÚS 53/01, PL. ÚS 12/01, m. m. PL. ÚS 9/04 atď.). Záver o interpretácii a uplatňovaní právnych noriem vo vzájomnej príčinnej súvislosti sa nepochybne vzťahuje nielen na ústavné normy, ale aj na právne normy obsiahnuté v právnych predpisoch nižšieho stupňa právnej sily, teda aj na právne normy obsiahnuté v zákonoch. Zároveň zo zásady ústavne konformného výkladu a uplatňovania právnych predpisov explicitne vyjadrenej v čl. 152 ods. 4 ústavy vyplýva aj požiadavka, aby všetky orgány verejnej moci vykladali a uplatňovali zákony (zákonné normy) v súlade s obsahom a účelom dotknutých ústavných noriem.

Za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd je na prvom mieste zodpovedný všeobecný súd. Ústavný súd vo svojej judikatúre tiež konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a že jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I.ÚS27/04,I.ÚS74/05).

Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ústavne súladný výklad zákonov (podľa čl. 152 ods. 4 ústavy), platného i v čase rozhodovania odvolacieho súdu, v danom prípade predstavuje neoddeliteľnú súčasť rozhodovacej činnosti a ako taký jedine zodpovedá základnému právu každého na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy (obdobne napr. I. ÚS 24/00).

Podstata základného práva priznaného podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v prvom rade v oprávnení každého reálne sa domáhať ochrany svojich práv na súde a že tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola namietanému právu poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré ustanovenie o súdnej ochrane vykonávajú, a teda že základné právo na súdnu ochranu nespočíva len v práve domáhať sa súdnej ochrany, ale ju aj v určitej kvalite, t.j. zákonom ustanoveným postupom súdu, dostať. Postup súdov v konaní o veci a jeho kvalita ustanovená zákonom je vyjadrením práva na súdnu ochranu účastníka konania vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 ústavy. Ochranu základným právam a slobodám poskytujú predovšetkým všeobecné súdy (I. ÚS 50/97, I. ÚS 54/97).

Základné právo na súdnu ochranu zohráva v demokratickej spoločnosti natoľko závažnú úlohu, že pri rozhodovaní o podmienkach jeho uplatnenia neprichádza zo strany súdov do úvahy zužujúci výklad a ani také interpretačné postupy pri výklade procesných predpisov, ktorých následkom by mohlo byť jeho neodôvodnené, prípadne svojvoľné obmedzenie alebo odňatie. Konanie a rozhodovanie všeobecných súdov sa uskutočňuje v predpísanom ústavnom a zákonnom rámci, rešpektovanie ktorého vylučuje svojvoľu v ich

postupe, pričom vylúčenie svojvôle sa zabezpečuje viacerými prostriedkami vrátane ich povinnosti svoje rozhodnutia odôvodniť. Odôvodnenie rozhodnutí dovoľuje účastníkom konania posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné procesné predpisy a akými úvahami sa riadil pri svojom rozhodovaní o veci samej. Odôvodnenie rozhodnutí súdov tvorí v tomto smere súčasť spravodlivého súdneho procesu a zodpovedá základnému právu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).

Nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a jeho návrhu nevyhovie, ak je takéto rozhodnutie súdu v súlade s objektívnym právom. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy na základe výkladu a použitia relevantných právnych noriem rozhodnú, a to za predpokladu, že ich právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04).

Z ustanovenia § 1 O.s.p. vyplýva, že Občiansky súdny poriadok upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb.

Občianske súdne konanie je jednou zo záruk zákonnosti a slúži na jej upevňovanie a rozvíjanie. Každý má právo domáhať sa na súde ochrany práva, ktoré bolo ohrozené alebo porušené (§ 3 O.s.p.).

Z uvedeného vyplýva, že o vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci ide.

Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvého stupňa zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 111 545 Sk do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň mu uložil povinnosť zaplatiť

žalobcovi k rukám jeho právneho zástupcu náhradu trov konania vo výške 25 492 Sk do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Krajský súd v Banskej Bystrici na odvolanie žalovaného postupom podľa § 214 ods. 2 O.s.p., bez nariadenia pojednávania rozsudok okresného súdu zmenil a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 1 234,20 € (37 181,66 Sk), v splátkach po 66,38 € (2 000 Sk) mesačne, so splatnosťou vždy do desiateho dňa v mesiaci počnúc dňom právoplatnosti tohto rozsudku pod následkom výhody splátok. Rozsudok okresného súdu vo výroku o trovách prvostupňového konania zmenil a žalovanému náhradu trov nepriznal. Žalovanému nepriznal ani náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd však vo výroku svojho rozsudku vo zvyšku žalobu nezamietol (3 702,61 € – 1234,20 € = 2 468,41 €), hoci takýto nárok bol predmetom odvolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dospel k záveru, že postupom odvolacieho súdu, ktorý nerozhodol o celom žalobcom v konaní uplatňovanom nároku, bola žalobcovi ako účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom.

Dovolací súd poukazuje na tú skutočnosť, že článok 46 ods. 1 ústavy zakotvuje právo na súdnu ochranu ako základné ľudské právo, obsahom ktorého je možnosť každého domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Postup súdu, ktorý o uplatnenom práve nerozhodne, je preto v rozpore so zásadou zákazu denegatio iustitiae, spočívajúcej v tom, že súd je povinný vykonávať súdnicstvo a musí rozhodnúť o celom uplatnenom nároku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje aj na tú skutočnosť, že odvolací súd sa dopustil aj ďalšieho pochybenia, keď vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania.

Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. (účinného od 15.10.2008) na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania, c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

V zmysle § 372p O.s.p. sa na konania začaté pred 15. októbrom 2008 použijú predpisy účinné od 15. októbra 2008, ak nie je ďalej ustanovené inak.

Z citovaného zákonného ustanovenia je zrejmé, že odvolací súd musí v prípade prejednávania odvolania týkajúceho sa veci samej, nariadiť pojednávanie, ak dokazovanie vykonané pred súdom prvého stupňa opakuje alebo ak sám dokazovanie dopĺňa. Účelom tohto ustanovenia je zabezpečiť účastníkom konania právo na spravodlivý proces, najmä umožniť im realizáciu práva vyplývajúceho z ustanovenia § 123 O.s.p., t.j. práva vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali. Ak preto odvolací súd v priebehu odvolacieho konania doplní dokazovanie bez toho, aby nariadil pojednávanie a účastníkom umožnil vyjadriť sa k týmto novým dôkazom, odníme im možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Dovolací súd poznamenáva, že súdna prax zastávala obdobné stanovisko už aj pred účinnosťou novely Občianskeho súdneho poriadku vykonanej zákonom č. 384/2008 Z.z. (porovnaj rozsudok NS SR sp. zn. 5 Cdo 147/01 uverejnený v časopise Zo súdnej praxe č. 4/2002).

V posudzovanej veci z obsahu spisu vyplýva, že hoci odvolací súd prehodnotil dokazovanie vykonané pred súdom prvého stupňa, keď v samotnom odôvodnení svojho rozhodnutia poukazoval na pochybenia prvostupňového súdu pri zistení skutkového stavu, vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle § 214 ods. 2 O.s.p. Takýto jeho postup bol v rozpore s ustanovením § 214 ods. 1 písm. a/ O.s.p. a aj takýmto nesprávnym postupom odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Uvedená skutočnosť, že došlo v konaní k procesným vadám podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu v napadnutej časti vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne. Vzhľadom na dôvody, ktoré viedli k potrebe zrušiť rozhodnutie odvolacieho súdu v dovolaní napadnutej časti, nezaoberal sa dovolací súd ďalšími námietkami žalovaného žalobcu uvedenými v dovolaní.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok odvolacieho súdu v dovolaní napadnutej časti podľa § 243b ods. 2 O.s.p. zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného i dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 8. júla 2010

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Adriána Borovská